

STUDENTERESSAY 2023

Af Zahra Hamze, 3.s

Frasen "tiden går stærkt, når man morer sig" passer ikke til alle mine 3 år på OG. Under virtuel undervisning i 1.g gik tiden nærmest for langsomt. Selvom de fleste elever jublede, da vi blev hjemsendt, faldt der en mørk og sørgmodig stemning på OG. Frygten spredte sig gradvist, og vi var nødt til at se realiteten i øjnene. Vi var hjemsendt på ubestemt tid. Hvor meget af vores tid på OG skulle fratages fra os? Hvor lang tid ville der gå, før vi skulle tilbage i skole? Hvor mange "godmorgener" fra de søde pedeller skulle vi undvære?

Da jeg startede i 1.g var jeg enormt nervøs og bange – også selvom jeg trives bedst i sociale sammenhænge. Bange for at jeg ikke ville passe ind. Bange for hvad de andre elever tænkte om mig. Denne tanke er jeg sikker på fylder en del hos alle nye elever. Men lige så snart jeg trådte ind på OG's farverige gange, forsvandt denne følelse fuldstændig. Med tiden har jeg lært, at fordomme og forventninger ikke passer godt ind i en god skolestart. OG blev nemlig en fællesnævner for os alle, hvor det var hurtigt og smertefrit at tilpasse sig. Årgang 2023 har i hvert fald lært betydningen af fællesskab. For årgangen har nemlig oplevet en hel del – på godt og ondt. Corona-nedlukning, stress og skolepres. Vi har også oplevet forventninger fra alle sider, både fra folk omkring os, men også på de sociale medier. Vi følte os ensomme, indelukkede og fangede. Dette fik OG dog hurtigt vendt om på. Vi fik nemlig lov til at opleve noget helt særligt. Vi oplevede overgangen fra fanget til fri. Vi lærte nemlig en forandret skolegang, som byggede på andre principper. Et nyt forhold til vores medmennesker, fordi vi før havde lidt af fraværet. Vi oplevede farverne på væggene blive levende, og vi oplevede, hvordan det føles at blive en del af noget større. Vi oplevede en nedlukket skole, som ved hjælp af OG-ånden, hurtigt forvandlede sig til en åben og livlig skole igen.

Førstehåndsindtrykket af OG er ofte Poul Gernes' smukke malerier, og for mig var det vidunderligt at træde ind på en skole hver morgen og blive mødt af farver og smilende pedeller. For lige meget hvilken "farve" man var, kunne den findes på skolen. Dette blev for mig et symbol på den mangfoldighed, der kom til udtryk på OG. Måske kan man sige, at farverne gav os lov til at være vores helt egen "farve", og vi kunne få lov til at spille sammen med de andre "farver". Vi blev til en harmoni og kombination, som var farverig, åben og lys. Dog kan farverne til gengæld også virke intimiderende. Intimiderende i den forstand at jo mere man kigger på dem, jo mere lærer man at holde af dem.

Når jeg er omringet af farverne hver dag i gode og dårlige situationer, bliver jeg tryk ved dem. Jeg ved, at farverne er konstante, og at de ikke bare forsvinder hen over natten. Det intimiderende ligger i den lykkefølelse, man oplever ved at være i kontakt med farverne, for hvad skal jeg gøre uden dem? Hvordan kommer jeg videre fra en sådan farverig dag, og hvordan lærer jeg at tilpasse mig et nyt sted med andre farver?

At kunne tilpasse sig et nyt miljø har altid været svært, især hvis man ikke ved, hvad man skal forvente. Men med den konstante påmindelse om at der var plads til alle farver skabte ro i sindet. En ro om at det hele nok skulle gå. Vi skulle nok finde vores plads, og hvis ikke vi fandt den plads, vi regnede med, skulle vi nok finde en ny. Derfor er jeg ikke længere bange for at gå ud i verden. OG vil for evigt være en påmindelse om, at jeg nok skal finde min plads.

Nu hvor jeg tænker tilbage på min tid på OG, tænker jeg automatisk tilbage på Friser-salen som et fællesrum, hvor alle var samlet til skolefesterne. Jeg tænker tilbage på kontoret som et fodfæste med mennesker, der kender OG ind og ud, og jeg tænker tilbage på de dygtige studievejledere, der altid var klar til at fortælle mig, at det hele nok skal gå, så længe jeg bare husker at nyde min tilværelse. Desværre er jeg overbevist om, at mange glemmer at nyde tilværelsen. Engang imellem skal man huske at stoppe op og se sig omkring. For når jeg skriver dette essay, kan jeg mærke sorgen komme tættere og tættere på. Selvom jeg har ventet på netop dette øjeblik i meget lang tid, er tanken om, at jeg aldrig skal tilbage på OG igen meget mærkelig. Endelig er man fri til at gøre, hvad man vil. Men alligevel kan jeg mærke en trang til at skulle fortsætte med det, som jeg har brugt de sidste 3 år af mit liv på. For har jeg husket at stoppe op og nyde min tilværelse? Har jeg tænkt over at jeg snart skal forlade et sted, der har sat så stort et præg på det menneske, jeg er blevet til?

Spørgsmålene er desværre kommet tæt på. For nu er jeg ved målstregen, og hold da op hvor er det overvældende. Man føler sig både stolt og skræmt. Stolt for at have holdt igen, når tiderne var svære og udfordrende, og skræmt fordi man ikke ved, hvad man nu skal forvente af den lille store verden, men én ting af sikkert. Jeg kommer til at håndtere verdens udfordringer med en farverig tankegang, som afspejler min tid på Ordrup Gymnasium, det skylder jeg OG.

Nå, nu er vi her så. Slutningen. Stort tillykke til alle studenter, jeg er så stolt af hver og én af

jer. Tak til Søren og vores fantastiske og engagerede lærere og pedeller, var det ikke for jer havde gymnasiet taget hårdere på os.

Når vi for sidste gang sætter stolene op i klasselokalet, er det fordi, at der er nye unge mennesker, der skal tage dem ned igen efter sommerferien. Dette er et tegn på OG-åndens evige cyklus.

For som sagt:

Solen kan man altid finde
Bare man har en at holde af
Selvom man er en fra OG
Er man ikke helt ved siden af

Én gang OG'er, altid OG'er.